

מסורת הש"ס

שנים אוחזין פרק ראשון בבא מציעא

זא

עין משפט
נר מצוה

כב א מ"י מ"י מ"י מ"י
אברהם ה' ה' ו' ע'
בשנים תמידי פתח עשין
עד תשי"ט ח"מ ס' רעא
פתיק א:
כב ב ג מ"י שס ה' י
תשי"ט שס פתיק ג:
כד ד ה תשי"ט ח"מ ס'
רעס פתיק ה ו' ע'
כה ו ז מ"י פ"כ מ"ה
מורה ה' י ו' ע'
מ"מ פתח עשין ס'
תשי"ט ח"מ ס' קלו פתיק
ה:

רבינו חננאל

פ"י איכא חד צד דלא
קני י"י מ"י שאמר משיכה
בחמור לא קני אבל בגמל
בין במשיכה בין בהנהגה
קני. ויש מי שאמר הנהגה
בגמל לא קנה אבל חמור
בין במשיכה בין בהנהגה
קני. פ"י פגיה רצועות
של מוסירה הנתונות על
לחיה ועל פרחתה. טיבא
דשמיטתא טלית מונחת על
גבי קרקע וחציה על גבי
עמוד בא אחד והגביה
חציה פעל גבי קרקע
ובא אחד והגביה חציה
שפעל גבי עמוד או. רכוב
אי קני אי לא קני תיש
ר"א אומר רכוב בשדה
קנה וכו' דח"א חתם
במנהגי ברגליו אי הכי
היינו מנהגי. ופדקי' תרי
גוויי מנהגי. ואסקי' במקח
וסמכר אי אמר ליה קני
כדרך שבני אדם קונין אי
בירושת הרבים רכוב קנה.

ואמר פה בהעסקה ונראה
לגל קני מרדכי.

מושך ומנהיג אין אבל רכוב זא. תימה מנ"ל דלמא כ"ש רכוב
דמפס ביה ואי משום דשירה אטו ככל דוכתי תנא
כולהו קניינן וי"ל דממשנה יתיר' קדייק דלעריבניה ולתנייהו שנים
שהיו מושכין או מנהיגים בין בגמל בין בחמור ותו לא מדקתני
בלישנא יתירא ש"מ דלמעוטי רכוב
אתא והיינו דפרין בחד הכי
ולעריבניהו ולתנייהו וז"ל לעולם
מנ"ל למעוטי רכוב דלמא הא דלא
עריבניהו כדי לשמיעין דמשיכה
אורחא בגמל והנהגה בחמור ואפ"ה
אחד מושך ואחד מנהיג בגמל לא
מנטל משיכה דאורחא בגמל את
הנהגה דלאו אורחא וכן בחמור
איכא ולכן תנא בחד הכי אחד
מושך ואחד מנהיג ולא למעוטי
רכוב וי"ל כיון ששמיעין שמשיכה
והנהגה שניה קני בגמל ובחמור
פשיטא שאין אחד מנטל חמור משום
דהאי אורחיה והאי לאו אורחיה אבל
במחמי' משמיעין שפיר שאין מנטל
רכוב ומנהיג ברגליו את מנהיג
לחודיה לפי שיש ברכוב כל מה שיש
במנהיג ועוד דמפס כה: זא הכי
לעריבניהו ולתנייהו. לפי מאי דס"ד
דרכוב קני ומשיכה והנהגה בין בגמל
בין בחמור נמדה זו קנה אתא
למעוטי שום קנין אחר או רכוב
במקום מנהיג: זא הכי היינו ר'
יהודה. הוה מנ"ל לאקשוי מנופה דקתני
או שהיה אחד מושך ואחד מנהיג
ש"מ דנחש זד קני: ונכני נמי
רכוב במוסירה. אי גרסינן אי הכי
ה"פ אי אמרת בשלמא כשאין מנהיג
ברגליו ורכוב קני בהמה משום
דמפס כה א"ש דלא קני מוסירה
דנמטלגין לא שייך קנין של מוסירה
אלא בהנהגה או משיכה אבל אי
מייירי במנהיג ברגליו לקני נמי
מוסירה במשיכת בהמה אי אמרינן
משוך בהמה זו וקני כלים שעליה קני
דלקמן מיבעיא לן אי קני אי לא
קני ליפשוט מהכא דלא מהני:

והשאר זא קנה לא זה ולא זה.
ואפילו אי אמרינן משוך
בהמה וקני כלים שעליה קני הכל
כיון דמפס במוסירה לא קני רכוב
נמי לא קני כדאמרין אדעתא דידיה
אגבהה חייה לא קני כו':
דא' זא תימא הכי טלית שחציה
בו. קאמ קשה מנ"ל שלא
יקלוק רבי אבהו אף כזה:
הואיל ויבוא צנתקן וזהבאו אצלו.
תימה דמשמע דלא נמקח
שהוא קונה כו' משום שעל ידו
הוגבהה למעלה משלש ומאי שנא
מעני המנקה בראש הזית (נשין
דף נ"ט:) שאין בו גול אלא מפני דרכי
שלום וכן פרק הגזול קמא (נ"ק דף
נ"ט:) וס' דהי ותי מילי) הזורק שלע של
חצירו לים פטור ומוקי לה בדאדרי'
אדרי' אלמא לא חשיב מה שהוגבהה

במדה זאת קנו ר' יהודה ואמר לעולם לא
קנה עד שתהא משיכה בגמל והנהגה בחמור
קתני מזה או שהיה אחד מושך ואחד מנהיג
מושך ומנהיג אין אבל רכוב לא הוא הרין
דאפילו רכוב והא דקתני מושך ומנהיג
לאפוקי מדר' יהודה דאמר עד שתהא משיכה
בגמל והנהגה בחמור קמשמע לן דאפילו
איכא נמי קני אי הכי לעריבניהו ולתנייהו
שנים שהיו מושכין ומנהיגין בין בגמל בין
בחמור איכא חד צד דלא קני איכא דאמר
משיכה בחמור ואיכא דאמר' הנהגה בגמל
ואית דמותיב מסיפא במדה זו קנה במדה זו
למעוטי מאי לאו למעוטי רכוב לא למעוטי
איכא אי הכי היינו ר' יהודה איכא בינייהו
צד אחד דלא קנה אית דאמר משיכה בחמור
ואיכא דאמר הנהגה בגמל ת"ש אחד רכוב
חמור ואחד תפוס במוסירה זה קנה חמור וזה
קנה מוסירה שמוע מנה רכוב קני הכא נמי
במנהיג ברגליו אי הכי נקני נמי רכוב
במוסירה אימא זה קנה חמור וחצי מוסירה
זה קנה חצי מוסירה בשלמא רכוב קני
דקמנבה ליה בן דעת אלא תפוס במוסירה
במאי קני אימא זה קנה חמור וכוליה מוסירה
זה קני מה שתפוס בידו וזהאי מאי אס' תימצי
לומר המגביה מציאה לחבירו קנה חבירו
הני מילי היכא דקא מגביה ליה ארעא
דחבריה האי ארעא דידיה קא מגביה ליה
איהו לא קני לאחרני מקני אמר רב אשי יזה
קנה חמור ובית פניה וזה קנה מה שתפוס
בידו והשאר לא קנה לא זה ולא זה רבי אבהו
אמר לעולם כדקתני הואיל ויכול לנתקה
ולחביאה אצלו ויהא דר' אבהו ברותא' היא
דאי לא תימא הכי טלית שהיא מונחת חציה
על גבי קרקע וחציה על גבי עמוד ובא אחד
והגביה חציה מעל גבי קרקע ובא אחד
והגביה חציה מעל גבי עמוד הכי נמי דקמא
קני ובתרא לא קני הואיל ויכול לנתק ולהביא
אצלו אלא הא דר' אבהו ברותא' היא ת"ש
ר' אליעזר אומר רכוב בשדה ומנהיג בעיר
קנה הכא נמי מנהיג ברגליו אי הכי היינו
מנהיג תרי גוויי מנהיג אי הכי רכוב בעיר
מאי טעמא לא קני אמר רב כהנא לפי
שאין דרכן של בני אדם לרכוב בעיר אמר
ליה רב אשי לרב כהנא אלא מעתה הגביה
ארנקי בשבת שאין דרכן של בני אדם
להגביה ארנקי בשבת הכי נמי דלא קני אלא
מאי דעבד עבד וקני הכא נמי מאי דעבד
עסקין דאמר ליה קני כדרך שבני אדם קונין
ואי

במדה זו. לקמיה מפרש למעוטי מאי: אי הכי. דלמא קמא
איכא קני אמאי קתני משיכה בגמל והנהגה בחמור לעריבניהו
וכי' מושכין ומנהיגין: איכא חד צד דלא קני. להכי לא מנ"ל לתני
בתרייהו משיכה והנהגה ותנא הכי מושכין בגמל ומנהיגין בחמור
או שהיה אחד מושך ואחד מנהיג
כאחד מהן אותו שדרכו בשניהם:
במדה הווא. קמ"ד במשיכה או
בהנהגה בין בגמל בין בחמור: אחד
תפוס במוסירה. ואינו מנהיג: ש"מ
רכוב קני. שלא במקום מנהיג וכוון
דלא במקום מנהיג קני כוליה
במקום מנהיג פלגי: נקני נמי רכוב
במוסירה. שבראש החמור שהוא
תכשית החמור וכתמור דמי: בשלמא
רכוב. מלית למימר דקנה בהנהגה
חבירו שהגביה ראשו השני מן הקרקע
דקא מגבה לה בן דעת: אלא תפוס
במוסירה במאי קני. פלגא והלא ראשה
השני מונח במקומו והגבהה הפקר לא
קניא עד דעקר לוניה: האי מאי.
דקא אמרת הגבהה מוסס במוסירה
לא הוא הגבהה לידיה והיא הגבהה
לאחרני אפילו אס' תימצי לומר כו':
וכי' פניה. קינא' צלע' מה
שבראש החמור וכתמור דמי: מה
שפוסס בידו. דמה שנתקן ידו הו
מגביה לגמרי: לא זה ולא זה. והלא
לחוטפו יחטוף: כדקמני. זה קנה
חמור וזה קנה מוסירה אפי' בית
פניה של חמור: הואיל ויכול.
התפוס במוסירה למושכו בזה וינתק
מראש החמור ויביאנו אליו דהואיל
וראש החמור גבוה נוח להביאה
אלו בנתיקה אחת: ברוחא סיא.
דאע"ז דיכול לנתק לאו הגבהה
היא: תליה על גב העמוד. דכיון
דבמקום גבוה הוא האוחזה בראשה
השני נוח לו לנתק ולהביאה אליו
דלא מחסר הגבהה: הכי נמי דקמא
קני. דמי אגבהה קניא כולה משום
דיכול לנתקה. אס' כן יש חילוק
בשנים שהגביהו מציאה זה מכאן וזה
מכאן בין מקום גבוה למקום נמוך
דהיכא דשני ראשיה מונחים בקרקע
אין הגבהה של ראשון קונה כולה
שאין יכול לנתקו ולהביאו אליו מתוך
שהוא ארוך ומונח בקרקע כל מה
שהוא נותקו ומושכו אחרי נגרר
הוא על גבי קרקע והיכא דאחד
מראשיה גבוה כגון בראש החמור
או על גבי עמוד המגביה תחלה
ראש שעל גבי קרקע קונה כולה ואין
לא אשכחן תנא דמפלגי: רכוב בשדה.
בהמה של מציאה קונה אבל לא בעיר
וטעמא מפרש לקמיה ומנהיג אף בעיר
קנה וכו' בשדה. ש"מ רכוב לחודיה
קני כו': אין דרכן. משום לניעותא:
ואי

עבד וקני אלא במקח וממכר

על ידו הואיל וסופו ליפול וי"ל דשאי הכא שמוסס בידו אחד מן הראש א"כ הכא איירי בשניתק מן העמוד אינו ארוך כ"כ שיגיע ראש
השני לארץ ושלתי שילתו הן (וחיין דף קמא:) דקאמר ויל טרוף ארץ דלגביניהו ולקניניהו החס נמי הוגבהה על ידו ויתר ממה שהיה תחילה שהרי
קאמ מפרשים למעלה לכך דקני: זא הכי רכוב בעיר באי טעמא זא קני. אי גרסינן א"ה ה"פ אי אמרת בשלמא לא מייירי במנהיג
ברגליו לכך בעיר לא קני דלא אולא מחמתיה לפי שיש בני אדם שמדגרים יחד ויש כמה דברים באמצע הדרכים אלא אי אמרינן במנהיג

(א) (גמל ח. ג) פ"ה
דנחש וישי' פסחים יא.
גמלין מהרי"ב. ג) פ'
במקום שטעו חתמים ולא
דברי הסנה לא רנה
לנחשם ויתר טע' אלא
אמר ברוחא סיא כלומר
דמה טליתם סיא. כיון
שכך נר ד' ד' (וישי' טוס'
במקום ל' דיה ואי דלא
תלי).

לעני רש"י

קובצ"ל (קובצ"ל א.)
יחסת ראש. רסן.

מוסף רש"י

אס' תימצי לומר
המגביה
לחבירו. כלומר אפילו אס'
תנא לומר המגביה י'
לשיל ח. וכו' פניה.
בית ראשית לתימה שבו
נא. בית ראש של אספר
הסופה חת. דראה קמא ז.

משוך

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones